

Cudzinec

Bol to len sen. Tol'ko si dokázal uvedomiť.

V útulnej izbe milencov stáli oproti sebe muž a žena. Na posteli boli rozhádzané periny.

Chytil ženu za ruky a pozrel sa do jej modrých očí. Jej krása a nevinná tvár ho hriali pri srdci.

“Chcem ti toho toľko povedať,” povedal jej. “Chcem s tebou zdieľať sny.”

Zlatovláška sa hanblivo usmiala.

Z ničoho nič sa zrútila do jeho náručia.

Krv sa rozliala po podlahe. Jej tvár zbledla. Život v jej očiach vyhasol. Ostalo len prázdno.

Muža zachvátil nával beznádeje a strachu. Ako rýchlo sa dokázala zamilovaná radosť zmeniť na utrpenie.

Hľadel ma mŕtvu ženu vo svojich rukách neschopný nič urobiť. Žena sa rozpadla na prach.

Potom útulnú miestnosť zaplnili znetvorené telá. Nieкто ich chladnokrvne zabil. Odkiaľ sa tu vzali?

Strhol sa zo sna. Ležal len tak na chladnej zemi niekde v lese na suchom lístí. Bolo skoré ráno a prvé lúče slnka presvitali cez koruny stromov.

Vstal a rýchlo prešiel k potôčiku čo tiekol opodiaľ. Zablúdil sa na vodnú hladinu, ktorá zrkadlila jeho tvár.

Pod očami mal kruhy. Bol strhaný a unavený. Neupravené hnedé vlasy a strnisko prezrádzali, že sa zanedbával.

Opláchol si tvár studenou sviežou vodou. Oblial si pri tom aj prostú roľnícku halenu. Tá sa teraz lepila na jeho mužnú hrud' a chladila ho. Vstal, oprášil si nohavice a upravil si čierny kožený opasok. Na ňom mal niekoľko menších kapsičiek.

Vrátil sa na miesto, kde si z lístia urobil provizórnu posteľ a rozhrabol ju. Pod hnedými listami sa skrývalo čierne púzdro s mečom a dýka. Meč si pripol na pevný opasok na ľavú stranu a dýku na pravú. Teraz bol pripravený pokračovať.

Predieral sa lesom. Prekračoval korene stromov a popadané väčšie konáre. Sem tam mu pod nohami zapraskala suchá vetva. Lesné vtáky spievali a vzduch bol svieži. Bol to krásny deň. On to tak nevnímal. Každý deň bol pre neho rovnako šedý.

Bol príšerne unavený. Poriadne nespál už desiatky dní. Ťažili ho nočné mory a temné

spomienky. Nespoznával samého seba. Jeho vlastné ja, to ktorým bol kedysi, sa mu každým dňom vzdalovalo a s ním sa strácali aj spomienky. Ostali len sny, ktoré nedávali zmysel.

Už dlho necítil radosť a ešte dlhšie sa neusmial. Určitú úľavu cítil len keď sníval o tej záhadnej krásnej žene. Poznal ju snáď niekedy v minulosti, alebo to bol len zúfalý výplod jeho fantázie ako cítiť aspoň náznak radosti?

Prudko pokrútil hlavou, aby zahnal myšlienky. Prešiel pomedzi dva mohutné stromy. Už nebude ďaleko od lesnej cesty.

“Vo svojom srdci viem,” prehovoril muž odrazu sám pre seba. “že v твоjich očiach som len cudzinec.” Odkiaľ sa tieto slová vzali? Proste ich vyriekol bez rozmyslu.

Cudzinec. Tak sa cítil sám pred sebou.

Konečne cesta, ktorá pretínala les. Bola z vychodenej hlíny a miestami dokonca vydláždená starým hrbatým kameňom. Bola dosť široká aj pre voz. Muž ďalej pokračoval po ceste. Nevedel kam vlastne ide, ale cítil potrebu ísť práve týmto smerom.

Po čase si všimol drevenú smerovú tabuľu v tvare šípky. Bolo na nej napísané “Medzirieky”. Ukazovala smerom, ktorým práve kráčal lesnou cestou.

Onedlho vyšiel z lesa. Rozprestierali sa pred ním zelené lúky a pasienky zaliate slnkom. Hmyz bzučal v okolitej tráve a otravné muchy robili nálety okolo jeho uší. Kráčal ďalej.

Dostal sa k nevelkej rieke cez ktorú viedol šedý kamenný most. Na druhej strane rieky stáli domy. Toto bolo malé mestečko nazývané Medzirieky.

Na kamennom moste uvidel niekoľko osôb. Ako sa približoval, všimol si, že partia výrastkov obťažuje mladé ryšavé dievča. Dvaja dobre odetí chlapci a jedno dievča si doberali ryšavku. Podľa oblečenia to boli deti zbohatlíkov, možno obchodníkov alebo nižších šľachticov.

Ryšavé dievča bolo odeté veľmi skromne ako dcéra roľníka.

Strkali do nej, smiali sa a nadávali jej. Jeho to však vôbec nezaujímalo. V kročil na most. Uprene sa pozeral na prvé domy pred sebou. Celkom ignoroval šikanu na moste. Prešiel okolo a len jedným uchom vnímal, čo sa deje.

“Ty hlúpa mrkva!” zakričal jeden mladík a strčil do ryšavého dievčaťa.

“Nechaj ma!” bránila sa.

“Vypadni!” kričal druhý mladý muž. “Vráť sa odkiaľ si prišla!”

“Daj sem peniaze ty hlupaňa,” doberalo si ju zbohatlicke dievča. Zdrapila mešec, čo mala ryšavá za opaskom a vytrhla ho. Po moste sa rozleteli mince a cinkali ako malé zvončeky.

“Hej!” zakričal niektorý z výrastkov. “Hej ty hovädo s mečom! Stoj!”

Muž zastavil, no neotočil sa. Zovrel do dlane rukoväť meča.

“Rozprávam sa s tebou!” šteká ďalej jeden z chlapcov. “Otoč sa! Čo si hluchý ty sedliak? Myslíš že sa bojím tvojho meča? Ha?”

Muž sa zhlboka nadýchol a pomaly sa otočil. Bol však ticho a len hľadel pred seba. Ani nie na partiu mladých drzých nepodarkov, ale len tak do neznáma.

“Si sa zbláznil?” spýtal sa ho výrastok.

“Kráčam pod svetlom mesiaca,” povedal zamyslene muž. Rozprával sám pre seba. Zabudol aj na to, že na moste nie je sám. “Prázdny ulicami a práve tu premýšľam...”

Ozval sa rehot. Výrastkovia sa mu smiali. “Čo si tupý?” spýtal sa jeden.

“On sa zbláznil,” dodala dievka, čo predtým ukradla mešec. Vybrala z neho jednu mincu a hodila mu ju do tváre.

Muž sa ani nepohol a dokonca ani nežmurkol. Minca mu padla pod nohy. Vykročil vpred stále rovnako zamračený.

“Stoj!” zakričal jeden mladík a skôr ako sa nazdal odletel dobré štyri kroky vzad. Muž do neho sotil celou silou.

“Čo robíš ty hajzel!” zakričal druhý mladík a pokúsil sa zahnať päťou, no tiež odletel vzad. Muž ho zahodil ako vrece žita. Dopadol na tvrdý kamenný most a vyrazil si dych.

Cudzinec ho zdrapil za drahú košeľu a bez námahy ho zdvihol pred seba tak, že len špičkami topánok sa dotýkal zeme.

“Uh, eh,” híkal mladík ako lapal po dychu. Pozeral sa cudzincovi do strhanej tváre zahalenej strniskom. Videl jeho prázdne bezduché oči. Ovalil ho strach. Pud sebazáchovy v ňom zvíťazil. Mykal sa ako ryba na suchu.

Muž ho pustil. Mladík sa rozbehol preč a za ním aj jeho kumpáni – ďalší mladík a dievča. Utekali smerom do mesta čo im sily stačili.

Ryšavá dievčina sa doteraz len prizerala. Mala slzy na krajíčku. Začala zbierať popadané mince po moste.

Cudzinec ju nevnímal. Otočil sa a pokojným krokom pokračoval do mesta.

„Počkaj!“ kričala na neho. Nereagoval. Dobešla ho a chytila za ruku. Muž sa zastavil.

„Kto si?“ spýtala sa ho.

Pomaly sa otočil na ryšavé dievča. Bola útla a mala syté zelené oči. Pokožku mala bledú a hebkú, no inak nebola ničím výnimočná.

„Čo chcete?“ spýtal sa jej muž. Ako dlho sa s nikým nerozprával? Nepamätal si.

„Nechceli ma pustiť do mesta,“ odpovedala ryšavá dievčina.

„Prečo?“

Dievčina sa zahanbene pozrela do zeme. „Vraj som striga,“ odpovedala potichu. „Lebo mám ryšavé vlasy a... Hej! Kam ideš?“

Muž kráčal preč a ona sa pozerala ako sa bez záujmu vzdľahuje.

„Tak si trhni nohou!“ zakričala na neho.

V mestečku Medzirieky sa zotmelo. Miestny hostinec zaplnili roľníci a remeselníci. Prišli si oddýchnuť a ovlažiť hrdlá po ťažkom dni. Horká vôňa piva a pečeného mäsa bola nezameniteľná. Posedieť si večer pri stole so známymi a rozoberať klebety bola miestna tradícia. Aj keď sa v takom malom mestečku ako je Medzirieky nikdy nič nedialo, ľudia dokázali vymyslieť rôzne fámy a najmä posilnení vínom či pivom.

Dvere na hostinci sa rozleteli a dnu vběhol mladík. Utekal rovno zo stajne kde pracoval. Zamieril k hostinskému, ktorý práve leštil drevený pult.

„V meste je cudzinec!“ vyhrkol mladík.

„No a?“ odfrkol hostinský a ani nedvihol pohľad od pultu. Handrou ho utieral ďalej.

„Akože no a?“ čudoval sa mladík.

„Prezleč si aspoň košeľu,“ zagánil na mladíka hostinský a handru si prehodil cez plece. „Smrdíš ako hnoj. Zase ideš zo stajne?“

„Áno, ale...“

„Hej!“ ozval sa roľník, čo sedel pri stole o kúsok ďalej. Vlastne za stolom sedela celá partia chlapov. Ruky mali špinavé od hlíny a na dlaniach mozole od ťažkej práce. „Aký cudzinec?“ pokračoval roľník.

„Vraj vyprášil tie drzé decká z kamennej štvrte,“ rozhovoril sa mladík zo stajne. „Obťažovali ryšaňu, chceli jej zobrať mince a on ich zmlátil.“

„Z kamennej štvrte?“ poznamenal roľník. „A čo sa zbláznil? Teraz mu pôjde po krku celá šľachta.“

„Má pri sebe meč,“ hovoril ďalej mladík. „A vraj rozpráva nezmysly. Chodí po meste a zháňa zásoby.“

„To bude nejaký trestanec,“ začal špekulovať druhý chlap pri stole.

„Alebo odpadlík,“ pridal sa ďalší.

„Bude od kráľa,“ vyjadril svoju pravdu tretí roľník a buchol po stole, aby dal svojim slovám váhu. „Hovorím vám, že bude z kráľovského dvora. Má meč a zmlátil tie rozmazané šľachtické decká z kamennej štvrte.“ Prikývol akoby sám so sebou súhlasil. „To bude dáky...“

Dvere hostinca sa otvorili.

Cudzinec so strhanou tvárou vstúpil dnu. Za opaskom mal meč a dýku. Všetci na chvíľu stíchli a pozerali sa na neho, akoby dnu vstúpil príznak.

Zamieril k malému drevenému stolu v tmavom rohu hostinca. Sadol si na stoličku a bezmyšlienkovite sa pozeral do stola, akoby tam videl niečo viac ako len lepkavé kruhy od

pivových pohárov.

Ľudia v hostinci si niečo šepkali a sem tam hodili očkom po cudzincovi, no nikto sa neopovážil ho osloviť.

Okrem hostinského. Ten zamieril priamo k nemu.

„Čo ti prinesiem, cudzinec?“ spýtal sa hostinský.

Cudzinec chvíľu mlčal a nemo pozeral do stola. „A práve tu premýšľam,“ prehovoril odrazu sám pre seba. Zdalo sa, že niečo recituje. „Či po mne túžiš tiež.“

Hostinský neveriacky pokrútil hlavou. „Dáš si niečo?“ zopakoval a potľapkal ho po ramene.

Cudzinec sa ani len nepohol. Stále civel do stola. „Jedlo,“ odpovedal napokon. „Jedlo a vodu.“

„Aké jedlo?“ opýtal sa hostinský. „Máme toho veľa,“ ukázal na drevenú tabuľu ktorá visela nad pultom. Boli na nej vyrezané rôzne jedlá v ponuke.

„To prvé,“ odvetil cudzinec bez toho, aby sa pozrel.

Hostinský prikývol a vybral sa preč. Zastavil sa pri pulte, naklonil sa bližšie k mladíkovi zo stajne a spýtal sa: „To je on?“

„Áno,“ odpovedal mladík.

„Snáď s ním nebudú problémy,“ povedal hostinský a zamieril do kuchyne.

O chvíľu priniesol tanier s mäsom, chlieb a džbán vody. Všetko položil cudzincovi na stôl.

„Štyri mince,“ povedal hostinský. „Tri za jedlo a jednu za vodu.“

Cudzinec stále neodtrhol pohľad od stola, len naň vyložil štyri mince. Hostinský ich zhrabol a pobral sa preč.

Cudzinec sa pozeral do prázdneho taniera. Najedol sa a zahnal smäd, no necítil sa lepšie. Vedel, že ľudia v hostinci si ho nenápadne prezerajú. Sedel v tmavom rohu pri malom stole, nikoho neobťažoval a aj tak priťahoval pohľady.

Povzdychol si a zahundral si popod nos: „Vo svojom srdci viem, že v твоjich očiach som len cudzinec.“ Jeho slova boli tiché, akoby sa ich bál. Toľkokrát ich vyriekol a stále nevedel, čo znamenajú a odkiaľ sa berú.

„Dobrý večer,“ oslovil ho niekto.

Cudzinec zdvihol hlavu. Pri jeho stole stála žena. Tmavé vlasy lemovali tvár, na ktorej mala okolo očí prvé vrásky. Jej výraz nebol strhaný, ale skôr utrápený, akoby ju niečo zožieralo. Možno svedomie a možno jej minulosť. Mala však veľmi zvodný pohľad a hlboký výstrih odhaľoval jej bujné prsia.

„Môžem si prisadnúť?“ spýtala sa.

Muž ukázal na voľnú stoličku.

„Ďakujem.“ Žena sa posadila. Teraz v tmavom kúte hostinca sedeli pri stole dve duše. „Počula som, že si dobre doriadil môjho syna.“

„Nie,“ odpovedal cudzinec. Pozeral sa na ženu pred sebou a premýšľal, čo od neho chce.

K stolu prišiel hostinský a položil naň dve čase s červeným vínom. „Toto objednala tuto dáma,“ ozrejmil hostinský a odišiel.

„Volám sa Ida,“ predstavila sa žena. „A pozývam ťa, netráp sa.“ Zdvihla času a odpila si. „Povedz mi ako sa voláš, cudzinec?“

„Neviem,“ odpovedal.

„Záhadný muž,“ usmiala sa na neho. „To sa mi páči. Mám rada mužov ako si ty.“ Chvíľu čakala na odpoveď, no keď videla, že muž neprehovorí, pokračovala: „Dal si príučku môjmu synovi na moste.“ mávla rukou. „Ale tým sa netráp. Ten zasran si to zaslúžil. Jeho bohatý otec ho rozmaznáva.“

Bolo mu to jedno. Prečo ho do toho zapája. Chcel mať len pokoj.

„Ani sa nenapiješ?“ spýtala sa ho Ida a znova si odpila z pohára. „Je výborné. Miestna špecialita.“

Cudzinec zobral do rúk času s červeným vínom. Najskôr ho ovoňal a potom si odpil. Bolo zvláštne, snád' trpké, alebo to nedokázal zhodnotiť. Nič mu nechutilo. Jedol a pil len preto, lebo musel.

„A k tomu,“ pokračovala Ida, „ten môj nepodarený syn ukradol mince ryšavej dievčine. Aspoň tak sa hovorí po meste.“

„Traja,“ povedal cudzinec.

„Traja?“

„Boli tam traja,“ ozrejmil.

„Áno, áno. Viem a teraz to nechajme tak.“ Ida sa práve znenazdajky pozrela na dvere hostinca. Dnu vstúpila ako na zavolanie ryšavá dievčina. Hneď si všimla Idu a cudzinca pri stole na druhom konci.

Ida na dievčinu zamávala.

„Áno?“ spýtala sa dievčina, keď prišla k stolu.

„Viem, čo sa stalo,“ spustila Ida.

„Pche,“ odfrkla si dievčina a oduto skrížila ruky na hrudi. „Macocho mi dala peniaze aby som kúpila brúsku a pár vecí v meste. Samozrejme nemám ani veci a ani peniaze. Ostalo mi len pár mincí. A kto mi ich zobral? Samozrejme najbohatšie decká v meste.“

Ida jej podala plnú hrst' mincí. „Tu máš. Prijmi moje ospravedlnenie.“

Ryšavá dievčina vypúľila oči. „Ďa... Ehm, ďakujem.“ zobrala si peniaze a zdúchla preč ako

prievan.

Ida sa usmiala, ale jej úsmev nebol úprimný. Mala v očiach smútok. Alebo to bol strach? „V meste sa povráva,“ spustila Ida, „že je to čarodejnica. Kvôli tým ohnivým vlasom. Jej macocha tiež nie je najlepšia osoba. Žijú kúsok za mestom neďaleko rieky.“

Cudzinec len nemo prikývol. Ani ju poriadne nepočúval. Z tej ženy išlo niečo zvláštne, niečo neopísateľné. Prišiel sem kvôli nej? Mohla byť ona ten dôvod, prečo navštívil Medzirieky?

Kfčovite zovrel rukoväť meča po stolom.

„Počuj cudzinec,“ prihovorila sa Ida, zahryzla sa do pery a zvodne sa usmiala. „Idem zaplatiť a keď prídem, dám ti návrh.“ Postavila sa a odišla k pultu. Oprela sa oň a čakal na hostinského.

Niekoľko cudzinca poklepal po ramene. Bol to hostinský. Išiel práve okolo jeho stola. „Dávaj si na ňu pozor. Je to žena richtára. Byť tebou, tak si s ňou nezačínam. Nemá práve povest' vernej ženy. A tí, ktorí s ňou spali prišli o... O nejakú časť tela. Taká priateľská rada.“ Po týchto slovách zamieril k pultu.

Cudzinec dopil svoj pohár vína na pár glgov. Utriel si ústa do rukáva košeľe a potichu čakal.

„Som tu,“ povedala Ida a sadla si.

„Kráčam pod svetlom mesiaca,“ prehovoril odrazu cudzinec. Zase vyslovil tie slová a nevedel prečo. Niečo však znamenali, no nedokázal pochopiť čo.

„Romantik,“ riekla Ida, naklonila sa nad stôl a odhalila svoj bujarý výstrih. Zablúdila sa mu priamo do očí a pošepkala: „Mám rada mužov ako si ty.“ Zhlboka sa nadýchla. „Máš takú mužnú vôňu. Tvoja tvár je strhaná. Niečo skrývaš.“

Cudzinec si povzdychol. Pozrel sa na jej červené pery. Mali farbu vína. Potom pohľadom blúdil dole. Lákal ho jej štíhly krk. Išiel pohľadom ešte nižšie. Jej pevné prsia boli dokonalé. Mal na ňu chuť. Chcel ju. Najradšej by sa do nej zahryzol.

„Vieš,“ spustila Ida a dopila svoje víno. „Zaplatila som nám izbu.“ Vstala a chytila cudzinca za ruku. „Ideme,“ povedala mu.

On vstal a nechal sa viesť. Išli spolu na druhé poschodie do izby. Na stole ostali len dva prázdne poháre.

Bolo už ráno keď hostinský zavítal do svojho hostinca. V kuchyni nachystal hrnce a zakúrili v peci aby mohol pripraviť teplé jedlo na obed.

Potom sa vydal na druhé poschodie upratať izby. Poslednú noc mal len dvoch hostí ktorí ponocovali. Richtárovu ženu Idu a cudzinca. Zamieril teda do ich izby aby po nich upratal. Ako poznal Idu, určite sa vytratila v strede noci domov, aby ju nikto nepodozrieval.

Otvoril dvere.

Na posteli ležalo chladné bezhlavé telo nahej ženy a jej hlava pod posteľou. Obliečky aj prikrývka boli nasiaknuté krvou.

Cudzinec práve prekročil kamenný most. Bol na odchode z mesta Medzirieky. Skoro ráno bolo všade málo ľudí. Len vtáky spievali a ostré slnko svietilo na cestu. Bol tak unavený. Jeho myseľ trpela a telo tiež.

„Počkaj!“ zakričala na neho ryšavá dievčina

Zastal a otočil sa. Ryšavá dievčina k nemu utekala.

„Počkaj!“ skríkla znova a pribehla k cudzincovi. „Bol si to ty?“ spýtala sa ho. „Ty si zabil Idu?“

Muž sa len otočil a kráčal ďalej.

„Stoj!“ okríkla ho a zdrapila za ruku. „Viem, že si to bol ty,“ ozrejmla. V hlase však nemala strach ani nechť. Pozrela sa do jeho unavených očí. „Musíš ísť so mnou. Poslal ma moja ma.. Ehm,“ premyslela si ďalšie slová. „Moja macocha. Ona ma za tebou poslala. Prosím,“ ťahala ho za ruku. „Musíš ísť so mnou. Prezradím ti kým skutočne si.“

„Kto som?“ spýtal sa potichu cudzinec samého seba. Povzdychol a nechal sa viesť. Bol príliš unavený na to, aby sa dohadoval alebo doťahoval.

Ryšavá ho viedla popri rieke. Kráčali proti prúdu. Domy mesta sa im vzdľávali. Netrvalo dlho a ocitli sa pred drevenou chatrčou. Stála medzi brehom rieky a tmavým lesom. Pred drevenicou bola dokonca malá záhradka.

„Pod“, vyzvala ho ryšavá. „Musíme ísť dnu.“

Dvere do chatrče zavrzgali. Ovalila ich silná korenistá vôňa. Vnútri vládlo záhadné prítmие napriek tomu, že vonku bolo jasné ráno. Jediný zdroj svetla boli roztopené sviece na krivom stole.

Na stene boli prikľincované mŕtve žaby a viseli na nej aj rôzne zvieracie lebky. Na poličkách stáli poukladané všemožné misky, fľaštičky a slamené bábky. V rohu chatrče sa kopili biele kosti a niektoré sa až veľmi podobali na ľudské.

Cudzinec podvedome zovrel rukoväť meča. Čo je toto za miesto?

Záver na druhej strane miestnosti sa odhrnul. Plamene sviec sa zakolísali a s nimi aj tieň na stenách.

Do miestnosti vošla vcelku pohľadná a vkusne odetá žena. Jej halena odhaľovala kľúčne kosti.

Mala hladkú tvár a husté čierne vlasy. Okolo krku jej visel náhrdelník vyrobený z rôznych zubov.

„Ale, ale,“ prehovorila žena. Jej hlas bol príjemný. „Koho to tu máme?“ spýtala sa.

Odpovedala ryšavá: „To je on. Priviedla som ho,“ nasucho preglgla, „Matka.“

„Dobre,“ kývla rukou žena, „Ďakujem ti, dcéra.“

„Môžem odísť, matka?“ spýtala sa ryšavá. Očividne sa tej ženy bála a mala pred ňou veľký rešpekt. Bola celá nesvoja. Nervózne zatínala päste a snád' si to ani neuvedomovala.

„Nie,“ zrušila ju čiernovlasá žena a ďalej jej nevenovala pozornosť. Namiesto toho si premerala od hlavy po päty cudzinca. Ukázala na neho prstom. „Ty,“ oslovila ho. „Skutočne si to ty.“

Cudzinec nijako nereagoval, len sa zamračil a mierne, tak na pol prsta, povytiahol meč z púzdra.

„Mňa sa báť nemusíš,“ povedala žena a spravila krok vpred. Natiahla pred seba ruku. „Musím sa ťa dotknúť. Potom ti poviem, kým skutočne si.“ Spravila ďalší krok vpred. „Len pokoj. Dozvieš sa pravdu. Tvoja tvár, tvoje oči. Toľko utrpenia. A prečo?“ Posledný krok a dotkla sa jeho hrude. „Nočné mory a ťažký spánok. Smútok v srdci.“ Zavrela oči a nadýchla sa z plných pľúc. „Ach áno,“ stonala ako besná. „Och, to je ono. Ja... Cítim to.“

„Nie!“ vykrikla žena plná strachu a odletela vzad, akoby ju zahodila neviditeľná sila. Sviečky vyhasli a v chatrči zavládla tma. Nebolo vidieť ani na špičku nosa. Ostalo ticho.

Len z tmy sa ozval chrapľavý hlas: „Bojím sa ťa,“ povedal hlas ktorý sa zdal, že patrí veľmi starej žene. Bol zachrípnutý a ťahavý. „Bojím,“ ozvali sa slová z tmy. „Ale pomôžem ti.“

Sviece sa z ničoho nič rozhoreli a vrhli do miestnosti chabé svetlo.

Stará krivá žena stála v strede miestnosti pri stole. Bola vychudnutá, bledá a sotva mala nejaké šedivé vlasy na hlave. Hrbila sa a jednu ruku mala kratšiu. Nechty mala dlhé a ostré ako nože. Viseli na nej dotrhané šaty. Jej oči boli prázdne. Tvár mala zvráskavenú a skrivenú. Bola odpudivá, hnusná a nechutná.

Cudzinec vytasil meč. „Kto si?“ spýtal sa.

„Nie!“ vykrikla ryšavá dievčina a chytila ho za ruku v ktorej držal meč. „To je matka. Nesmieš jej ublížiť.“

To na neho dojem neurobilo. Stále bol pripravený tej ohave odseknúť gebuľu.

„Táto moja podoba ti nevonía,“ riekla odpudivá starena chrapľavým hlasom. „Ty si odhalil moju pravú formu. Si skutočne mocný.“

Cudzinec pomaly zasunul meč do pošvy.

Ryšavá dievčina pustila jeho ruku. „Neublíž jej, prosím.“ požiadala ho.

„Veru,“ pokračovala ohyzdná starena. Zdalo sa, že sa každú chvíľu rozpadne. „Teraz ma dobre počúvaj.“

Starena sa nadýchla a roztraseným hlasom spustila: „Si v problémoch a musíš nájsť cestu von.“ Krivým prstom a dlhým nechtom mu ukázala do stredu hrude: „Si diabol, démon a čas sa kráti.“ Vždy keď dokončila jednu vetu ostala chvíľu ticho. „Pozri sa okolo seba. Zdá sa že svet sa rozpadá.“ Zase to ticho. Snád' bolo počuť aj ako horia sviece. „Len ešte počkaj. Drž sa snov, ktoré si raz mal.“

Cudzinec ničomu nerozumel. Nemo sa prizeral a počúval tú odpornú starenu.

Starena rozprávala ďalej a zdalo sa, že recituje báseň: „Kráčam pod svetlom mesiaca,

Prázdny ulicami,

A práve tu premýšľam, či po mne túžiš tiež.

Vo svojom srdci viem,

Že v твоjich očiach som len cudzinec.

Keď sme boli spolu, nedokázal som ti prezradiť o čom premýšľam,

Ani ako sa cítim pod mrakom nášho rozhovoru.

Chcem ti toho toľko povedať, chcem s tebou zdieľať sny.“

Cudzinec sa začal triasť. Odkiaľ to vedela? Videla mu do hlavy? Tieto slová sa mu v rôznom poradí vynárali v hlave. Nikdy nevedel prečo ani čo znamenajú. Čo sa to dialo? Chytil sa za hlavu. Zhlboka dýchal sťa by obehol okolo sveta. Cítil sa byť slabý.

„Toto je tvoja báseň,“ povedala starena. „Tvoj výtvor, ktorý ťa drží pri živote. Ach, duša nešťastná. Stávaš sa...“ Znovu sa odmlčala a prázdny očami sa pozerala, ako sa muž trasie. „Ty sa stávaš démonom. Zožiera ťa to. Temnota. Už si dávno nemal byť medzi živými. S tebou kráča smrť.“

„Ale...“ koktal muž. „Čo to znamená?“ V hlave mu vírili myšlienky a spomienky. Mŕtve telá, ktoré za sebou zanechal. Žena menom Ida bez hlavy na posteli v hostinci. Mnoho iných bezduchých tiel, ktorých mená ani len nepozná.

„Posadol ťa démon,“ vysvetľovala stará žena. „Posadol ťa a donútil ťa spraviť krutú vec. Zabil si. Každou smrťou sa démon stáva silnejší, ale ešte nad tebou nezískal nadvládu. Pri zmysloch ťa drží pocit lásky, ktorý si kedysi poznal. Bol si poet s čistým srdcom. Zložil si báseň pre svoju milovanú.“

„Ja...“ cudzinec zo seba nevedel vydať jedinú vetu. Vrátili sa mu sny o zlatovlasej žene. Zomrela mu v náručí a na podlahu sa rozliala jej krv. Oči vyhasli. Bolo to tak živé.

„Každý kto skoná tvojou rukou, je tiež démon,“ pokračovala žena svojím chrapľavým hlasom. „Ida, žena v hostinci. Jej telo už odviezli k richtárovi. Skonala tvojou rukou. Zúrivo ste sa milovali. Prečo pila? Prečo túžila po chlapoch a nestarala sa o rodinu? Bola posadnutá. Dal si jej to, čo démon v nej chcel a preto ťa zlákala. Preto si mal na ňu chuť. Každým pohárom vína, každým chlapom s ktorým sa vyspala sa uberala viac a viac do temnoty. Do náručia démona. Vždy keď skolíš človeka, jeho démon sa spojí s tým твоjím. Až pokiaľ neostane len jeden. A ten jeden privedie na zem peklo.“

Starena odtrhla jednu prikľincovanú žabu zo steny a pleskla ju na stôl. „Tvoj démon ma spoznal. Odhalil moju pravú tvár.“

Cudzinec si konečne utriedil myšlienky tak, že bol schopný aspoň niečo povedať: „Ty si tiež...”

Tiež démon?“

Žena sa zasmiala. „Ale kdeže,“ odpovedala mu. „Ja som Matka.“ Položila na stôl malý hrdzavý kotlík. Potom do neho hodila mŕtvu žabu, niekoľko rôznych bylín a z fľaštičky akúsi zelenú gebuzinu. Napokon zobrala starú kosť a tou všetko začala drviť. Obsah kotlíka nechutne mľaskal.

„Si silný muž. Drž sa snov a drž sa lásky, ktorú si kedysi cítil. Si poet. Tvoje básne ťa chránia pred démonom. Nesmieš na ne zabudnúť. Musíš ovládnuť démona.“ Jednou rukou miešala obsah kotlíka a pozerala sa mu pritom do očí. „Démon nesmie vyhrať, lebo svet dôjde ku koncu. Bude ťa nútiť zabíjať. Zabíjať ľudí rovnako posadnutých ako ty. Ach to prekliatie. Ani o ňom nevedia. Smutné duše. Ľudia bez zmyslu, bez duše, bez lásky.“

„Takže,“ rozhovoril sa cudzinec. „Čo mám robiť?“

Starena na skrivennej a vráskavej tvári vyčarovala úsmev. Odhalila hnilé zuby. „Spať!“ vykrikla. Cudzinec sa zrútil k zemi ako sťatý. Ostala len tma.